

ה"ט 8087/08/15 - לאה אלון, שרה אלי נגד אליעזר אמסלם

בית משפט השלום בנצרת

ה"ט 8087-08-15 אלון ואח' נ' אמסלם

בפני	כבוד השופטת יפעת מישורי
מבקשות	1. לאה אלון 2. שרה אלי
נגד	
משיב	אליעזר אמסלם

החלטה

מבוא טענות הצדדים בתמצית:

1. בפני בקשה למתן סעד במסגרת חוק מניעה הטרדה מאיימת התשס"ב-2001 (להלן - "חוק למניעת הטרדה מאיימת").

2. **לטענת המבקשות**, בית המגורים אשר בבעלותם ממוקם בשכנות לביתו של המשיב. המבקשות טוענות כי המשיב התקין מספר מצלמות בביתו, כך שאלו פוגעות בפרטיותן. שכן המצלמות מצלמות אותן, את בני משפחתן ואת אורחיהן, לאורך כל היממה וללא הסכמתן. בכך יש כדי לשבש בכוונה את שגרת חייהן של המבקשות. המבקשות טוענות בבקשה כי המשיב התקין רשת מצלמות המשקיפה עליהן מכל זווית אפשרית (סעיף ב.3 לבקשה, עמ' 4). הצדדים הינם בני משפחה.

3. **לטענת המשיב**, המבקשות באו בפני בית המשפט בידיים לא נקיות תוך שהן מסתירות את מלוא התמונה הדרושה. כך, המבקשות לא חשפו כי מדובר בסכסוך משפחתי מתמשך אשר נמשך שנים ארוכות בפני ערכאות שונות ועודנו קיים בהליכים אחרים. כן המבקשות לא חשפו כי לא מדובר בבית מגורים. שכן, לבית הנטען אין כלל טופס 4 ואין הוא ראוי למגורים על פי הדין והעיקר כי בית זה הינו בגדר אתר בניה שכן בנייתו טרם הסתיימה ופועלים מגיעים מדי יום. כן לא חשפו כי הן אינן מתגוררות במקום. המבקשת 1 מתגוררת בבית אחר בעיר טבריה, המבקשת 2 מתגוררת אף היא בבית אחר, בכפר שמריהו. למעשה איש לא מתגורר במקום. עוד לא גילו המבקשות לבית המשפט כי דווקא הן אלו אשר פוגעות בפרטיותן כאשר אף הבית שהן בנו כולל מצלמות רבות ואשר פולשות לביתו. עוד נטען כי במסגרת בניית הבית של המבקשות, הן בנו מדרגות הצמודות לקיר שלו כך שניתן לדלג בין המדרגות של בית המבקשות לבין בית המשיב בקלות. בנסיבות אלה, כאשר מגיעים מדי יום פועלים לאתר הבניה, כאשר כבר המשיב סבל מאירוע גניבה בביתו, הוא התקין מצלמה נוספת אשר תשקיף לאזור הבעייתי שנוצר. למעשה מערך המצלמות הינו בגדר אמצעי מיגון סביר בנסיבות העניין

עמוד 1

ושאינו פוגע במי מהמבקשות. בעניין זה צורפה חוות דעתו של י. המאירי שמאי בתחום הביטוח.

4. ביום 10.8.15 התקיים בפני דיון. מטעם המבקשות העידה המבקשת 2 בעצמה. מטעם המשיב העיד המשיב בעצמו. הצדדים סיכמו טענותיהם בעל פה.

דין:

5. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחנתי מכלול החומר שעלה בפני הדין הבקשה להידחות. הטעם הראשון הינו כי המבקשות לא עמדו בנטל הדרוש לגופה של הבקשה כדי להצדיק היעדרות למתן הסעד המבוקש. הטעם השני הינו כי הבקשה אינה מתאימה להתברר באכסניה של חוק למניעת הטרדה מאיימת. להלן אפרט.

6. באשר לטעם הראשון אציין כי המבקשות טענו שהמשיב פוגע בפרטיותן וזאת באמצעות התקנת מצלמות אשר בפעולתן יש כדי לפלוש לחייהן הפרטיים ולצלם אותן, את בני משפחתן ואת אורחיהם בכל שעות היממה. ואולם, טענה זו לא הוכחה על ידין כדבעי. זאת בהתחשב בטענות המשיב אשר עומדות מנגד, טענות אשר הוכחו על ידו ברמה הנדרשת לצורך הדיון בבקשה לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת.

כך, בבקשה נטען כי רשת המצלמות של המשיב מכוונות כולן היישר לחצרה ולדלת ביתה של המבקשת 2 (סע' 2 לבקשה). כן נטען כי רשת המצלמות "**מתעדות ומנציחות את כל הנכנסים והיוצאים מבית המבקשת, את כל השוהים בחצר המבקשת 2 ובבריכת השחייה ואת המתרחש בקרבת דלת הבית, במטבח, במרפסות הבית, בתוך החדרים...**" (סע' 21 לבקשה). יחד עם זאת, בדיון לא הוכחה טענה זו. המבקשת 2 העידה כי היא אינה מתגוררת בבית אלא בכפר שמריהו (פרוטוקול הדיון מיום 10.8.15 עמ' 4 ש' 9 - 10) בדיון הוכח כי המבקשות אינן מתגוררות בבית וכי אכן מדובר באתר בניה. וכאשר המבקשת 2 מגיעה לבית היא מגיעה עם אנשי מקצוע בתחום התכנון והבניה. עוד עלה כי המבקשות לא עמדו בנטל להוכיח שאכן מצלמות המשיב פולשות ופוגעות בפרטיותן. כאשר נשאלה בחקירתה הנגדית כיצד היא מוכיחה זאת, השיבה: "**לא צריך מומחים כדי לראות שהמצלמה הזו מכוונת ישירות לתוך הבית שלי...אני מרגישה שהמצלמות נכנסות גם לתוך השירותים**" (שם עמ' 5 ש' 6 - 11). בהקשר זה ייאמר כי מעיון בתמונות שהוגשו לתיק בית המשפט במהלך הדיון לא עלה כי המצלמות פולשות לפרטיותן של המבקשות (ת/1) ובוודאי שלא לתוך חדר שינה או חדר רחצה של המבקשות. באשר לצילום השטח שבין המדרגות הצמודות לביתו של המשיב הרי שלא מצאתי, בנסיבות העניין כי מדובר בפלישה המהווה הטרדה מאיימת. זאת בהתחשב באמור לעיל. כאשר לקביעה זו יש לצרף את העובדה לפיה המשיב טען מנגד, באמצעות חוות דעת מומחה מטעמו כי המצלמות הקיימות הינן אמצעי מיגון סביר בנסיבות. המומחה קבע כי אין במצלמות משום "**חריג על רקע אפשרויות המיגון המקובלות**" וכי: "**לאחר שבחנתי ותיעדתי את גבולות הגזרה המתועדת הגעתי למסקנה כי מיגון זה, המקובל כיום בהגנה על הרכוש והשליטה על הנעשה בבית ומחוצה לו, נעשה בהיקף סביר ביחס לסיכון הקיים**" (ראו והשוו חוות הדעת אשר צורפה לתגובה, נספח ו'). ייאמר כי חוות דעת המומחה מהווה תימוכין למסקנה האמורה לעיל. ואולם אין בהחלטה זו כדי להידרש לשאלות של משקל וקבילות, שהרי אף בלעדיה תוצאת ההליך הייתה זהה.

אם לא די בכך הרי שהוכח כי המצלמות הותקנו לפני שנים רבות וכי למעשה רק מצלמה אחת לא הותקנה לפני שנים רבות. המדובר במצלמה אשר לטענת המשיב נועדה להשקיף אל השטח שבין בית המשיב לבין המדרגות החיצוניות של בית המבקשות, כאשר ממדרגות אלה ניתן בקלות לחדור לבית המשיב. מצלמה זו הותקנה על תורן גבוה. לאחר עיון בחומר שהוצג לעיוני והתרשמותי מעדויות הצדדים הרי שלא מצאתי כי הוכח שהמצלמה פולשת לפרטיות של המבקשות ובוודאי שלא באופן חריג. באשר למצלמה זו הרי שלא הוכח, במידה הנדרשת, כי זו הותקנה ממש בסמוך להגשת הבקשה. ויזכר כי חוק למניעת הטרדה מאיימת נועד לטפל במצוקה שנוצרה זה מקרוב. כאשר מדובר במצלמות אשר כמעט כולן הותקנו לפני שנים רבות, אחת מהן הותקנה לפני חודשים, הרי שנעדר גורם הדחיפות הנדרש על מנת להיעתר לסעד המבוקש.

באשר לטענות המשיב כי מדובר באתר בניה הרי שטענות אלו הוכחו כדבעי על ידו. המבקשת 2 העידה כי אין לבית טופס 4 (שם עמ' 3 ש' 27), כי לבית היא מגיעה עם אנשי מקצוע בתחום התכנון והבניה (שם עמ' 4 ש' 12 - 13). כן צורפו תמונות של חזית הבית מהן עולה בבירור כי עדיין מונחים פיגומים אשר נועדו לביצוע עבודות שונות על ידי פועלי בניין (ת/1). ניתן לומר כי הצבת מצלמות בנסיבות בהן אנשים זרים עובדים מדי יום ביומו בצמוד לביתו תוך יכולת מעבר בין הבתים בקלות, מצדיקה התקנת מצלמה אשר תשקיף לגבול של ביתו. עוד ייאמר כי המבקשות אף לא חשפו בבקשתן כי הן התקינו בעצמן מצלמות רבות בביתן, זאת התגלה רק בתגובת המשיב ובדיון. המבקשת 2 נמנעה בדיון מפירוט בעניין המצלמות שלה וכאמור העניין לא גולה על ידה בבקשתה הראשונית.

7. באשר לטעם השני הרי שלא התרשמתי שההליך דנן הינו האכסניה המתאימה לבירור המחלוקות בין הצדדים. אכן, לשון החוק למניעת הטרדה מאיימת הינה רחבה כך שתכיל כל הטרדה קיימת. ברם, חוק זה אינו עומד לבדו וקיימים חוקים אחרים המתמודדים עם הסוגיות אשר עלו במחלוקות בין הצדדים. למשל, חוק הגנת הפרטיות, חוק העונשין וחוק המקרקעין. במקרה דנן, אין מקום לפתור את המחלוקות בין הצדדים באמצעות האכסניה המצומצמת של חוק למניעת הטרדה מאיימת.

לכך מספר שיקולים: ראשית, הבקשה דנן לא הכילה את כל המידע הדרוש והרלבנטי. מידע זה עלה באופן משמעותי מטענות המשיב. המבקשות לא חשפו שהן אינן מתגוררות בבית הנטען, כי לבית עדיין אין טופס 4, כי הבית הינו אתר בניה בשלב מתקדם, לכל היותר. כך שאין כל פגיעה באופן הרחב והקיצוני אשר נטען על ידן. שנית, חוק למניעת הטרדה מאיימת מעצם אופיו נועד לטפל במצוקה שנוצרה זה מקרוב. בנסיבות הרי שעלה כי קיים סכסוך ארוך שנים בין בעלי הדין שהינם בני משפחה. כאשר באופן ספציפי המצלמות הותקנו לפני זמן רב ולא מדובר בהטרדה המצדיקה התערבות דחופה. מה גם שתוקפו של צו מכוח חוק זה הינו לתקופה קצרה וזמנית ואין בו כדי לקבוע מצב עובדתי סופי ומוחלט בין הצדדים. שלישית, עסקינן בסכסוך רחב בין הצדדים, כאשר התנהלו ועדיין מתנהלים מספר הליכים משפטיים אחרים בין הצדדים. כך שטיפול בסכסוך זה באמצעות הכלים הקיימים בחוק למניעת הטרדה מאיימת אינו מתאים. שכן הליך זה לא נועד לקביעת ממצאים עובדתיים באותו מתווה קפדני אשר נעשה בסדר דין רגיל. הליך זה נועד לעצור באופן מהיר ויעיל הטרדות. הוא לא נועד לפתור סכסוכים מהסוג שבא בפני. רביעית וכפי שפסק בית המשפט במקרה אחר, הדגש על חוק למניעת הטרדה מאיימת הוא הטרדות שתכליתן הטרדה, מעשים שהם תדיר נטולי מטרה זולת החרבת חייו של מושא ההטרדה. התקנת המצלמות, שלפי הנטען וכפי שהוכח, נועדו להגנה על עניין אישי כשר של המשיב, רכוש הפרטי, ותוך שלא הוכחה כל כוונה לפגיעה במבקשות דווקא, אינה כזו שלרוב מתאימה לבררה במסגרת ההליך דנן (ראו והשוו ה"ט (שלום-ת"א)

4000-11-14 פרופ' י.ר. נ' ש.נ. (פורסם במאגרים המשפטיים, 17.11.2014).

סיכום:

8. הבקשה נדחת.

9. בשים לב לסוג ההליך שהובא בפני, אין צו להוצאות.

10. המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים ותפעל לסגירת התיק.

ניתנה היום, כ"ח אב תשע"ה, 13 אוגוסט 2015, בהעדר
הצדדים.